

“UN BONIC SOMRIURE SARDÒNIC”

Rebeca va morir fa dues setmanes. Era més que la meua amiga íntima a l' internat, era com una germana, me l'estimava molt, moltíssim. Va morir en tres dies d'una pulmonia no diagnosticada a temps. Però en realitat va ser per culpa de la nostra tutora, la senyoreta Teresa, una dona solterona, de més de quaranta anys, una frustrada, una psicòpata, una amargada, una acomplexada i una hipòcrita, amb una rigidesa calvinista extrema, sense sentiments i sense la més mínima ombra de calidesa. En aquesta negritud de manca de tendresa mantenia la seva vida al igual que el formol manté els cadàvers de la seva descomposició.

Un cop cada deu dies, una de les nostres tasques habituals era fer la neteja dels lavabos. Dimarts de fa tres setmanes, li tocava fer-los a la Rebeca. Estava una mica refredada amb tos i febre i li vaig aconsellar que anés al llit i jo m'encarregaria de la seva feina després de finalitzar les classes. Quan vaig tornar, em vaig trobar amb la Rebeca arromangada i tota suada netejant-los. Aleshores li vaig dir —Que fas Rebeca? —No hem quedat que els faria jo? —Ves-te'n al llit immediatament, fas molt mala cara. Però de sobte vaig sentir una veu de tro darrera meu que deia —Senyoreta Diana, faci el favor de preocupar-se del seus assumptes i deixi treballar la seva companya. —Però que no ho veu que està malalta desgraciada? — Li vaig etzibar totalment enfurismada. —Com diu senyoreta Diana? Al mateix moment que em clavava una sonora bufetada. —Ja en parlarem d'aquesta falta de respecte, marxi immediatament, la feina i les obligacions són prioritàries perquè enforteixen l'esperit, la senyoreta Rebeca ahir ben contenta que estava, un refredat no significa res. Vaig marxar corrent, plorant, plena de ràbia, impotència i odi. —Maleïda tutora!

Al cap de tres dies Rebeca moria d' una pulmonia. El seu cadàver va ser exposat a l'entrada de la Capella, al primer pis, a l' ampli replà format entre la balustrada de la escala i la porta de l'oratori. Dins el taüt obert, muntat sobre una taula inclinada totalment rodejada de flors, se la podia veure sense dificultat.

La tutora ens havia dit que tot el grup de les seves companyes li fariem una darrera visita per donar-li l'últim adéu i en senyal de respecte li fariem un petó als peus. La tutora es va col·locar davant el taüt fent-nos passar una per una. Entre plors havíem d' inclinar el cap, fer el senyal de la creu i besar els peus glaçats de la Rebeca. Jo estava ofegada per las llàgrimes, els ulls totalment vermells pels meus plors i també per una ira galopant que anava prenent cos a mesura que m'acostava al cos inanimat de la meua estimada amiga. Maleïda bruixa, filla de puta, pensava, tu ets la única responsable de la seva mort. Quan va arribar el meu torn, no vaig poder més i vaig esclatar cridant —Noooooo! —Noooooo! —Noooooo! La tutora va reaccionar de seguida plena de ràbia —Besa-li els peus Diana, besa-li els peus Diana i marxa. Al mateix temps que la seva dura mà pressionava molt fort sobre el meu coll per obligar-me a fer el petó —Noooooo! Vaig tornar a cridar de nou, agenollant-me i llençant-me per terra, embogida i com posseïda per un esperit.

Aquests bruscs moviments de totes dues van provocar el desplaçament sobtat de la taula inclinada a on reposava el fèretre, basculant amb força cap a davant i interposant-se entre la tutora i jo, arrossegant en aquesta basculació també el fèretre quina pròpia inèrcia va fer saltar el cadàver per sobre la tutora, que horroritzada i cridant com una bruixa cremada a la foguera, va recular amb tanta força i rapidesa que la seva cintura va picar amb la balustrada amb tanta intensitat que la va fer tombar d'esquena precipitant-se sobre la planta baixa i desnucant-se al moment.

Diuen alguns testimonis que quan van arranjar de nou el fèretre i el van tancar, el cadàver de Rebeca lluí un bonic somriure sardònic.